

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Bíróság mint másodfokú bíróság a 14.Bf.311/2006. számú ügyben 2006. év november hó 21. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

végzést:

A **csalás vétsége** miatt **vádlott** ellen indított bűnügyben a **Városi Bíróság** 2006 év. március hó 20. napján kihirdetett **14.B.158/2005/17. számú ítéletét minősítő részében megváltoztatja.**

A cselekményt **lopás vétsége kísérletének minősíti.**

Az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit **helybenhagyja.**

Az eljárás során bűnjelként lefoglalt videokazetta **lefoglalását megszünteti és a Kft (székhelye) részére kiadni rendeli.**

Indokolás:

Az első fokú bíróság ítéletében a **vádlottat** csalás vétsége miatt próbára bocsátotta, a próbaidő tartamát 1 évben állapította meg.

Az ítélet ellen **vádlott és védője** felmentésért jelentett be fellebbezést.

A megyei főügyész **Bf.3398/2006.** számú átiratában az elsőfokú ítélet helybenhagyására tett indítványt.

A fellebbezések nem alaposak.

A másodfokú bíróság a Be. 348.§. (1) bekezdése értelmében a fellebbezéssel támadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt bírálta felül.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás megalapozott, a Be. 351.§. (2) bekezdésében felsorolt hiányosságoktól mentes, ezért a másodfokú bíróság a Be. 351.§. (1) bekezdése értelmében határozatát e tényállásra alapította.

Tekintettel e tényre, valamint arra, hogy az elsőfokú ítélet ellen kizárólag a vádlott javára jelentettek be fellebbezést, a másodfokú bíróság a Be. 360.§. (4) bekezdése alkalmazásával a jogorvoslati kérelmeket tanácsulésen bírálta el.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a büntetőeljárás szabályainak megtartásával folytatta le, az ügy helyes ténybeli és jogi megítélése szempontjából szükséges valamennyi bizonyítási eszközt beszerezte, értékelési körébe vonta és megvizsgálta.

Bizonyítékokat mérlegelő tevékenysége kellő mértékben alapos és iratszerű volt, a logika szabályainak is megfelelt.

Ítéletében meggyőző indokát adta annak, hogy a tényállást vádlott tagadásával szemben miért a tanú vallomása - melyet a cselekményről készült, azt végig rögzítő videofelvételt értékelő rendőri jelentés is alátámasztott - alapján állapította meg. Ezt a másodfokú bíróság azzal egészíti ki, hogy a jelentésből kitűnően a felvételen látszik az is, hogy a flakonról levett egy címkét, amit a dobozra ráragasztott (nyomozati iratok 13. oldal).

Vádlott és védője felmentésre irányuló jogorvoslati kérelmében nem hivatkozott új bizonyítékra. A fellebbezések a bizonyítékok mérlegelését támadják, minthogy azonban az elsőfokú bíróság e tevékenysége a törvényi követelménynek megfelel, így a bizonyítékok eltérő mérlegelésére a másodfokú eljárásban nincs törvényes lehetőség.

A megalapozott tényállásból az elsőfokú bíróság törvényesen vont következtetést vádlott bűnösségére

Tévedett azonban amikor a cselekményt csalás vétségének minősítette.

A csalást a „megtévesztéssel elkövetett” lopástól az különbözteti meg, hogy míg a csalásnál a tévedésbe ejtés a dolog megszerzését, addig a lopásnál az elvétel megkönnyítését vagy a leleplezés megnehezítését célozza. Az önkiszolgáló áruházakban az üzlet sérelmére elkövetett szinte valamennyi lopás elkövetője részéről megvalósul a tévedésbe ejtés, mert a tettes úgy tesz, mintha az ellopott dolog nem lenne nála, vagy annak vételára alacsonyabb volna. Ez azonban csak az eltulajdonítást leplezi illetve könnyíti meg.

A Legfelsőbb Bíróság által BH.1995.326. szám alatt közzétett, a bíró gyakorlat által hosszú idő óta követett eseti döntésből is kitűnően a csalás az ún. megtévesztéses lopástól akként is elhatárolható, hogy az ily módon elkövetett lopás esetében a megtévesztés - mint jelen ügyben is - az elvétel megkönnyítését eredményezi, de az

elkövető a dolgot maga veszi el, míg a csalás esetén a megtévesztett rendelkezik a dologról, azt maga adja át az elkövetőnek.

Vádlott részéről a bűnös magatartás az elvétel volt - ami a lopás elkövetési magatartása - és nem a jogtalan haszonszerzés végett történő - kárt eredményező - tévedésbe ejtés, ami csalásként lenne értékelhető. Ezért a vádlott a cselekmény során a Btk. 316.§. (1) bekezdésében meghatározott lopás tényállási elemeit valósította meg.

Az első fokú bíróság tévesen értékelte a cselekményt befejeztként.

A lopás elkövetési magatartása, az elvétel két mozzanatú: az elsőben a dolog kikerül a birtokos tényleges rendelkezési köréből, a másodikban pedig az **elkövető tényleges birtokába kerül úgy, hogy a korábbi birtoklás helyreállításának a reális lehetősége nem áll fenn.**

Ennek megfelelően, amíg csak az első mozzanat valósul meg, a cselekmény kísérleti szakban marad.

Az áruházi lopásokkal kapcsolatban született eseti döntések kivétel nélkül olyan tényállásoknál minősítették befejezett cselekménynek az elrejtést, amikor a lelepleződés véletlenszerű ellenőrzés vagy a biztonsági kapu jelzése miatt következett be. Ezekben az esetekben az elrejtett dolog helyét az elkövetőn kívül más nem ismerte.

Nem követhető mechanikusan e joggyakorlat a technikai felszereltség oly mértékű fejlettsége mellett, amikor a cselekmények igen jelentős részének felfedezése - akár csak a vádlott esetében - az elkövetés megkezdésének pillanatában megtörténik és a biztonsági szolgálat az áru helyzetével mindvégig tisztában van.

Jelen ügyben is a biztonsági szolgálat a cselekmény kezdetétől figyelemmel kísérte az elkövető tevékenységét, a vádlott és az áru mozgását végig követték. Az elvételre irányuló első pillanattól fogva mindvégig fennállt a korábbi birtoklás helyreállításának reális lehetősége, így az elkövetési magatartásnak csak egyik mozzanata - a dolognak az elkövetők birtokába kerülése - valósult meg, a lopás azonban nem fejeződött be.

A biztonsági szolgálat észlelése következtében a vádlottnak a dolog elvitelére - a lopás befejezésére - valóságos lehetősége nem volt, így cselekménye kísérleti szakban maradt.

Ezért a vádlott által elkövetett bűncselekmény helyesen a Btk. 316.§. (1) bekezdésébe ütköző és a (2) bekezdés szerint minősülő lopás vétségének a Btk. 16.§-ában meghatározott kísérleteként minősül.

Az elsőfokú bíróság a jogkövetkezmény alkalmazása során a vádlott javára illetve terhére értékelendő körülményeket nagyrészt helyesen felismerte és súlyának megfelelően értékelte. A minősítés megváltozásával összhangban mellőzte a másodfokú bíróság a kár megtérülésének a vádlott javára értékelését, azonban ekként vette figyelembe, hogy a cselekmény kísérleti szakban maradt.

Okszerűen jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a büntetlen előéletű vádlottal szemben a kísérleti szakban maradt cselekmény elkövetése után 2,5 év elteltével a büntetés céljai intézkedés alkalmazásával is elérhetők.

A próbaidő tartamát is megfelelő mértékben határozta meg, helyesen figyelmeztette a vádlottat az intézkedés esetleges jogkövetkezményeire.

Fentiekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Be. 370.§-a alkalmazásával az elsőfokú ítéletet a Be. 372.§. (1) bekezdése értelmében minősítő részében megváltoztatta, egyéb rendelkezéseit a Be. 371.§. (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Elmulasztott rendelkezni az első fokú bíróság a bűnjelként kezelt videokazettáról, melynek lefoglalását a másodfokú bíróság a Be. 155.§. (1) bekezdése alapján megszüntette és azt a Be. 155.§. (2) bekezdése értelmében a tulajdonosnak kiadni rendelte.

Székhelyén, 2006. év november hó 21. napján.

s. k. a tanács elnöke
s. k. a tanács tagja, előadó bíró
s. k. a tanács tagja, szavazó bíró

A Városi Bíróság 2006. év március hó 20. napján kelt 14.B.158/2005/17. számú ítélete a másodfokú bíróság ezen ítéletében foglalt változtatással a mai napon jogerős és végrehajtható.

Székhelyén, 2006. év november hó 21. napján.

s. k. a tanács elnöke